

Publicerad 2011-05-19 19:58 av Per Teofilusson

Daglönaren är tillbaka en masse. Bemanningsföretagen gör multum. Rädda det som räddas kan.

Förgätmigej

Att vara ingen. Jag är ingen. Jag får löpa, de låter mig löpa. Jag får lön per timme, är anställd dag för dag. Femtio okända ansikten tittar på mig - ser mig självfallet inte - varje vecka. De ger mig sporadiskt ett hej, lite när det faller sig, undrar ibland vem man är, halvt om halvt. Min hälsa är ställd till förfogande, i vård skola omsorg. De behöver min kropp, jag tänjer den för dem och böjer den på samma gång. De vill ha någons ögon, ett par händer: en kropp att placera ut vid strategiska hållpunkter; vid trösklar mellan rum, intill vatten och bilvägar, vid stängda eller öppna dörrar, nära djupa skogar. Ögon som kan identifiera tillbud. Händer som kan dra i deras barn, åldringar eller psykiskt sjuka familjemedlemmar; när de faller, har ramlat eller blivit helt ofärdiga, i ett sista liggande. De ska ha mina händer att mota med, då de vacklar till eller vill slå. Kanske önskar de, antagligen oftare än de vill medge, att händerna ska ta ömt. Men då vill de åt min själ och den är jag rädd om.

Jag är ingen, har ändå somliga dagar ett namn, mest då solen skiner och fåglarna kvittrar, efter regnet. De behöver inte mig, men jag noterar, alldeles av mig självt, rönnens blomning och jag kan skilja bofinkshannen från domherren; jag klarar av att förälska mig och kan knulla tillräckligt innerligt och fantasifullt för att slippa S&M. Mumlar inte "fan att man inte får säga neger längre, hur har det blivit, vad är det för ett samhälle egentligen som man betalar all denna fruktansvärda skatt till". Men jag åldras som de, de som mig, de ska dö, också jag. Jag är jag, och planerar nästan varje dag vad jag ska äta och när, anstränger mig en smula för att ha rena kläder, släpper in lite luft då jag vaknar och stiger upp. Jag undrar alltid om kvällarna vad det ska bli för väder i morgon, vid fönstret, med gardinerna lätt lätt böljande, innan jag skruvar ner radion. Ibland tycker jag att det får räcka. Jag vet ju inte, men jag tror de gör likadant. Jag har inget ansikte att tappa, har aldrig haft, sträcker på mig, det gör ju ingenting. Det skadar i alla fall ingen.

Ibland påstår jag att jag är poet, men mest för att ha något att säga då de frågar vad jag egentligen gör, vad min huvudsakliga syssla är. Då ser de irriterade ut, för att de inte begriper, tror jag. De vill inte verka vilsna, de tror inte på sånt. De tror alltid att omsorgsyrkena är något tillfälligt, att ha i ungdomen, de vill inte låtsas om att vi tjänar dem, att vi gör dem trygga. Så att de vågar prova sina vingar, flyga mer och mer. Att de inte gör särskilt mycket för oss vill de inte veta. Men jag kan något som de inte kan, det vet jag, vänta en liten stund ska jag förklara. Sådär är det: de måste, trots allt, om inte arbeta rättvist hårt för sin villa, så i alla fall befinna sig mestadels hemifrån, dricka vattenbubbel på möten, kalkylera, omstrukturera-bara-för-att-utvecklingen-måste, ni vet, och hinner då alls inte se sitt äppelträd i blom. Men själv kan jag bli stående, mitt i steget, på väg till eller från något jag gott kan glömma bort, vid deras staket och avvakta skymning. Jag kan lätt se, om jag vinklar handen, hur solen håller på att flytta om skuggorna. Inne i deras trädgård.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten